

[Statsministeren]

der er en institution under Landbrugsministeriet, på kommunernes vegne kan udføre tilsynet med reglernes overholdelse. Statens Plantetilsyn skal naturligvis løbende indberette til kommunalbestyrelserne om dette tilsyn, og det synes jeg er et positivt element.

Derimod må jeg som nævnt tage afstand fra den påtænkte kompetencefordeling. Jeg mener, at den ud fra både formelle og materielle betragtninger er mindre egnet. Jeg tror heller ikke, at dette spørgsmål af udvalgsflertallet tillægges nogen afgørende eller principiel betydning.

Jeg må derfor alvorligt overveje at benytte mig af min ret efter grundlovens § 14, og jeg har følt det rigtigst af mig allerede i dag at orientere Folketinget om denne problemstilling.

Leif Hermann (SF):

Det, vi netop har været vidne til, er udtryk for en enestående degradation af Miljøministeriets muligheder for at styre miljøpolitikken i dette land. Det er forhåbentlig første og sidste gang, en statsminister på den måde tillader sig at krænke en ministerkollega.

Dernæst siger statsministeren meget ligegyldigt: og så har de i øvrigt ikke tænkt sig om i udvalget; de har næppe forstået rækkevidden af de politiske overvejelser, der lå til grund for bemærkningerne i handlingsplanen af 31. januar, om, at landbrugsministeren skulle udstede bekendtgørelserne vedrørende grønne marker og gødnings- og sædskifteplanlægning.

Dette er jo ikke første gang, men jeg håber så, det er sidste gang, at en statsminister tillader sig at tiltale et folketingsflertal på denne måde.

Når udvalget har stillet det ændringsforslag, det har, er det selvfølgelig, fordi det, udvalget arbejder med, er et spørgsmål om miljøadministration. Grønne marker og sædskifteplaner er krav, der er kommet ind af miljømæssige årsager; derfor falder statsministerens sammenligning med forslaget om økologisk jordbrug bort, idet dette forslag typisk tager sit udgangspunkt i landbrugsmæssige problemer.

Vi har ikke ønsket den rodede administration, der ville opstå, hvis det var således, at landbrugsministeren skulle udstede bekendtgørelser, som miljøministeren på mere eller

mindre uklar vis alligevel skulle blandes ind i.

Derfor har vi ment, at regeludstedelsen vedrørende miljøforhold bør høre under Miljøministeriet, og det skal den også gøre, når det drejer sig om industriens og fiskeriets vilkår, for så vidt sagerne vedrører miljømæssige spørgsmål.

Med vandmiljøplanen og regeringens holdning til den er der åbnet op for, at det er industriministeren, der fastlægger regeludstedelsen vedrørende industriens miljøforhold, fiskeriministeren, der fastlægger regeludstedelsen vedrørende fiskeriets miljøforhold, osv. Det synes vi er en ualmindelig dårlig idé.

Jeg skal ikke kaste mig ud i nogen længere statsretlig polemik med statsministeren, men jeg er også bekendt med den praksis og de teoretiske betragtninger, som statsministeren refererede herfra. Imidlertid skal man mærke sig, at i de eksempler, statsministeren brugte, var der tale om hele lovområder. Der var ikke tale om at pille enkeltbestemmelser ud af en lov, sådan som det er tilfældet her. Det, regeringen lagde op til, var, at landbrugsministeren med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven faktisk skulle kunne udstede regler, og det er naturligvis uacceptabelt, at noget sådant skal kunne finde sted. Derfor hjælper alle sammenligningerne med jagtadministrationen og med tidligere eksempler ikke noget.

Jeg vil godt sige til statsministeren, at jeg naturligvis ikke kan forhindre ham i at få dronningen til at underskrive en kongelig anordning, der fastholder det, som regeringens handlingsplan var, men jeg vil gerne advare statsministeren imod at gøre det. Det er ikke klogt på miljøområdet, som uægtelig er et politisk omtvistet område, af hensyn til et enkelt parti i regeringen, som bestemt ikke har været forriderne på dette miljøområde, at udfordre Folketingets flertal. Statsministeren plejer at være klog nok til at udfordre Folketingets flertal i sammenhænge, som er langt mere sagligt betonedede end den, der her er tale om.

Med disse ord vil jeg udtrykke et håb om, at statsministeren vil overveje at lade være med at gå til dronningen og bede hende om at underskrive den kongelige anordning, ellers kan jeg garantere statsministeren for, at